

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi A. R. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 lipca 2006r. sygn. akt V Cz (...),
wydanego w sprawie z wniosku Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przy uczestnictwie A. R.

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2008 r.,

odrzuca skargę; zasądza od A. R. na rzecz Banku (...) SA w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem skargi.

Uzasadnienie

A. R. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 19 lipca 2006 r., w którym oddalono jej zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 31 stycznia 2006 r. o przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. Skarżąca zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu niezgodność z art. 194 § 3 k.p.c., art. 139 § 3 k.p.c., art. 787 § 1 k.p.c. i art. 787 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., jednym z zasadniczych, konstrukcyjnych wymogów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej wydaniem orzeczenia, którego skarga dotyczy. W judykaturze Sądu Najwyższego określono już bliżej ten wymóg ustawowy. Przyjmuje się, że obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia

szkody polega na złożeniu przez wnoszącego skargę oświadczenia, iż szkoda istotnie już nastąpiła, ze wskazaniem zakresu i rozmiaru oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie określonych dowodów. Niezbędne jest też uprawdopodobnienie czasu powstania szkody oraz wykazanie związku przyczynowego między tą szkodą a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 55/06, nieopubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 21/06, nieopubl.). Takich wymagań nie spełnia na pewno zamieszczone w skardze ogólne stwierdzenie, że „zaskarżone postanowienie wyrządza skarżącej szkodę majątkową w postaci skierowania egzekucji o zapłatę za dług zaciągnięty przez jej małżonka do części majątku wspólnego”. Należy przyjąć, że samo stwierdzenie, iż przez wydanie zaskarżonego wyroku została wyrządzona skarżącemu (poważna) szkoda, polegająca na możliwości wszczęcia na podstawie zaskarżonego orzeczenia postępowania egzekucyjnego, nie spełnia wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2007 r.: III CNP 24/07 i III CNP 25/07).

Nie można podzielić stanowiska skarżącego (prezentowanego w piśmie procesowym z dnia 18 marca 2008 r.), że dla wyjątkowych wypadków przewidzianych w art. 424¹ § 2 k.p.c. obniżony został próg wymagań przewidzianych dla skargi, dopuszczone bowiem zostało zaskarżanie skargą orzeczeń Sądu pierwszej instancji i jednocześnie wyeliminowano konieczność wykazywania szkody spowodowanej zaskarżonym orzeczeniem. Tymczasem stanowisko takie nie wynika z treści ogólnego art. 424¹ k.p.c. ani z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., formułującego wymogi dla każdej skargi, niezależnie od orzeczenia objętego zaskarżeniem. Ponadto pozostaje sprzeczne z zasadniczym celem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Niezachowanie wymogu skargi, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powoduje konieczność jej odrzucenia jako niedopuszczalnej (art. 428⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c. i § § 6, 10 ust. 1 pkt 13, 12 ust. 5 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców pranych (...) (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).